

Salvador Cardús

Som una matraca

Per a la vicepresidenta del govern espanyol no som una nació: som una matraca. Fa una setmana, a La 1, i amb aquella desimboltura que la caracteritza –i una franquesa que cal saber valorar–, va dir que no podem “estar tants anys amb la matraca de l’independentisme, que no du enlloc”, i que “ja està bé d’aquest rotllo”. (Per a Pedro Sánchez, molt més comprensiu –proper a aquell *talante* del Zapatero que tant va captivar els socialistes catalans–, Espanya és un estat *plurimatracal*, això sí, sempre que la sobirania de qui faci rodar l’instrument sorollós sigui de l’única i gran matraca espanyola.)

SEGONS JOAN COROMINES, la paraula *matraca* ve de l'àrab *matraqa* amb el significat de martell, i deriva de *taraq*, “pegar, donar cops”. També es fa servir en el sentit de “broma pesada”. I segons el *Diccionario Catalán-Castellano-Latino* de 1803-1805, apunta Coromines, *donar la matraca* vol dir “insistir amb inoportunitat en alguna cosa que enfada”. Doncs això: per a la vicepresidenta del govern espanyol, l’independentisme és un martell que colpeja, una molèstia sonora, una broma pesada, una insistència inoportuna que la fa enfadar. En definitiva, som uns torracollons a qui cal fer callar.

LA FRANQUESA de la vicepresidenta delata allò que ja imaginàvem: que la proposta de diàleg no era sincera. Mal es pot proposar un diàleg amb gent que fa soroll només per molestar. També mostra que a Espanya mai no s’han pres seriosament ni les advertències prèvies ni les mobilitzacions posteriors. Des del 2007 el president Montilla els anava avisant del creixent desafecte cap a Espanya. I el 2009, a iniciativa dels diaris catalans unionistes, s’advertia de les “irreparables” conseqüències que podia tenir una mala sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. O aneu a saber els tocs d’atenció discrets que havien anat rebent. I les mobilitzacions? Ganes de molestar.

L'ESBRAVADA de la vicepresidenta, més que cap altra declaració oficial, ara que ja som a la fase final, culmina l’actitud de menyspreu i l’arrogància amb què es va tractar la proposta de reforma de l'Estatut i el rotund fracàs d’aquest

EMILIO NARANJO / EFE

.....
La franquesa de la vicepresidenta delata allò que ja imaginàvem: que la proposta de diàleg no era sincera

darrer gran intent d’acord pactat segons les regles constitucionals. I sobretot fa transparent, més enllà de d’immemorials maltractaments, la voluntat explícita –però fallida– d’humiliació a què s’ha volgut sotmetre la dignitat nacional dels catalans en els darrers deu anys. Del ribot de Guerra a la matraca de Soraya Sáenz de Santamaría.

ARABÉ, el més greu de les paraules de la vicepresidenta és que posen en evidència una total incompetència per entendre el conflicte amb Catalunya que deriva d’una nul·la capacitat per entendre’s ells mateixos com a nació. Vull dir, la total incapacitat per repensar i actualitzar les bases de la nació espanyola, de revisar críticament els seus orígens, l’evolució, les crisis i, ara, les inútils estratègies de supervivència. Prou m’agradaria pensar que la voluntat d’independència hagués estat resultat

d’un atac unilateral de dignitat nacional. Però, si més no en la gènesi de l’actual emergència, sobretot ha estat l’expressió del fracàs d’un projecte d’Espanya, del tot insostenible al segle XXI.

A L’INDEPENDENTISME se’l pot acusar d’insolidari, de tenir tics autoritaris, de dividir la societat catalana, de deixar Catalunya aïllada per sempre més en l’espai sideral, d’anar en contra d’uns temps favorables a les grans unitats... Tot això ja s’ha anat responent, i m’atreviria a dir que s’ha sabut desmentir amb tota mena de proves. Ara bé, si l’anàlisi final és que som una matraca, una broma pesada, una molèstia que s’ha d’acabar, aquí s’acaben tots els arguments. I cal entendre-la com una declaració unilateral d’expulsió de la nació –la matraca– catalana del seu projecte polític.